

Як Сергійко не став пастушком

Леонід Куліш-Зіньків

Погнав Сергійко на лужок попасти корівку. Йому дуже цього не хотілося, але що поробиш — мами слухатись треба. Поклали йому в торбину хліба, пляшку молока і червоний-пречервоний помідор. Узяв він довгу хворостину, і пішли удвох з Рябою на лужок.

Скубе корівка соковиту траву, а пастушок зелених коників ловить і в сірникову коробку їх ховає.

Деся опівдні корівка дуже пити захотіла і почала своєю коров'ячою мовою: "М-у-у! М-у-у!"

Сергійку потрібно було перегнати її до двох вербичок, біля яких поблискував невеликий ставок. Проте він так захопився своєю роботою, що не здогадався цього зробити. Навпаки — мукання Рябої йому так набридло, що він врешті сказав:

— А я знаю, розумнице, що ти говориш своєю мукачою мовою: "Залиш мене саму-у-у". Чи не так?

Сказав — і побіг до гурту дітлахів. Сергійкова корівка і собі пішла додому. Коли мама запитала потім, чому таке сталося, він відповів:

— Дуже вона у нас розумна. Майже віршами говорить: "Му-му-у-у! — залиш мене саму!"

— Не доріс ти ще до коров'ячого пастуха, — відповіла на те мама. — Доручимо тобі завтра козеня пасти. Може, з ним толку добереш.

Погнав хлопчик наступного дня козеня пасти. Залишив його у зеленій долині, а сам почав з тонкої нитки майструвати уздечку для зеленого коника-стрибунця. Тут козеня також пити захотіло.

— Ме-е-е! — почало голосно просити. Сергійко дуже розсердився.

— Бачиш, і воно вже віршами почало говорити: "Ме-е-е! Ме-е-е! — хочу пастися саме!" Ну і на здоров'я!

Сказав — і побіг до прибережних лоз майструвати собі лука. Коли повернувся додому, козенятко, досхочу напившись водички, весело стрибало на подвір'ї. Розповів Сергійко дідусеві про вперте козеня, а той, підкрутивши сиві вуса, посміхаючись, сказав: "Можливо, колись із тебе і велика людина вийде, але пастушка поки що не вийшло!"